

БОГ НЕ ТЕ Е ПОДМИНАЛ

Дейвид Уилкерсън
27 Февруари 2006

Искам да ви заведе в едни от най-мрачните дни от израелската история. В точно този ден една вдовица се беше изправила пред 3 ковчега, заобиколена от плачещата тълпа. Сред тълпата се намираха стотици други опечалени вдовици, както и много ранени войници, раните на някои от тях още кървяха.

В център на тази сцена стоеше вдовицата, която едва стоеше на краката си между трите ковчега. Отново бременна и изпитваща болка, тя едва не припадна и трябваше да бъде придържана от двете си прислужници. Тази жена беше умствено и духовно мъртва, не ѝ беше останал никакъв живот, беше напълно съкрушена от скръбта и болката си.

В единият ковчег беше положен 88 годишния ѝ свекър Илий, първосвещеник в Израел. В другият ковчег лежеше девера ѝ, Офний, също свещеник. Но ковчегът, върху който се беше хвърлила жената беше този, в който лежеше тялото на мъжа ѝ, Финеес.

В този момент от историята, Израел беше сполетян от голямо бедствие. Няколко дни по-рано израелската армия се беше била срещу филистимците и беше победена. Около 30 000 мъже бяха убити в битката, включително и двамата синове на Илий – Офний и Финеес. Когато първосвещеника разбра новината, че врага е пленил ковчега на Завета, и че двамата му синове са мъртви, той падна по гръб от стола си и си счупи врата.

Библията казва, че безименната вдовица на Финеес обичаше Божите неща. Тя уважаваше Божието присъствие и страдаше поради загубата на ковчега на Завета (виж 1 Царе 4:19). Тя със сигурност скърбеше за това как Божия дом беше изпаднал в апатия и алчност по време на служението на свекър си.

По времето на първосвещеника Илий Божите пастири непрестанно си затваряха очите пред греха. Собственият син на Илий – Офний – беше зъл свещеник, който блудстваше в Божия храм. Финеес също се беше предал на греха, прелюбодействаше, а огромната му похот непрестанно носеше позор на храма. В продължение на години скърбящата му жена беше живяла с пророческо предупреждение, което кълтеше в ушите ѝ, казано от един безименен пророк на Илий: “И всичките рожби на дома ти ще умират на средна възраст. И това ще ти бъде знаменieto, което ще дойде върху двамата ти сина, върху Офний и Финеес: в един ден ще умрат и двамата.” (Царе 2:33-34)

Представете си невероятната болка, с която отиде тази вдовица на гробището. Мъжът ѝ беше съблазнявал жени в храма – жени, на които тя вероятно беше служила. Служението беше напълно пропито от похот, пълно с алчност и апатично относно Божите работи. Истинските Божи пророци бяха предупреждавали за години от предстоящи наказания

причинени от корупцията сред свещениците. А хората се бяха разочаровали поради лицемерието в служението. Сега имаше бедствия от всички посоки. Но най-лошото беше, че враговете на Израел бяха пленили ковчега, който изобразяваше Божието присъствие.

В умът на тази бедна жена враговете на Господ триумфираха. Всички около нея, църквата и нацията бяха унищожени и лишени от надежда. Нямахме буквално нищо, което да очакваш, освен наказание. Още повече, че тази жена преживяваше и лична болка от изневерите на мъжа си.

Сега, след като току що беше погребала любимите си, тя изведнъж се срина на гробището и роди: „И когато чу новината, че Божият ковчег е заловен и че свекър ѝ и мъжът ѝ са мъртви, тя се сви и роди, защото болките ѝ я връхлетяха. И като умираше, жените, които стояха около нея, ѝ казаха: Не се бой, защото си родила син.“ (4:19-20)

Имаше много други жени на гробището, които бяха изгубили мъжете си в битката с филистимците. Те се опитваха да окуражат вдовицата на Финеес като ѝ казваха: „Дерзай. Сега за теб има надежда, съвсем ново начало с новороденото момче. Бог не те е подминал в края на краищата.“ Те видяха, че по време на всички този хаос и смърт се зараждаше нова надежда.

Но вдовицата на Финеес вече беше убедена: „Господ ме е изоставил. Вижте всички тези бедствия, отстъпничеството, руините. Молитвите ми не са чути. Няма надежда.“ Тя беше буквално неутешима. Дори и след като роди, тя отказа да погледне детето си, а го избута настрана. Последните ѝ думи преди да умре бяха: „Името му е Ихавод. Така го наречете, понеже славата си е отишла от Израел. Божият ковчег е пленен.“ (виж 4:21-22)

С две думи, тя се отказа от битката и така умря. Аз вярвам, че истинската причина за смъртта на тази страдаща жена беше крайна безнадеждност. До този момент думата „ихавод“ означава загуба на Божието присъствие и липса на надежда за народа Му.

В отчаянието и болката си, безименната вдовица говори на Божия народ днес

Всеки християнин се сблъсква със същите три потока болка, които преживя вдовицата на Финеес: болка за състоянието на нацията, за състоянието на църквата и лични страдания и загуба.

Както и тя, така и ние живеем във време на морална и духовна разруха. Почти всеки ден демонични атаки са отправени срещу името на Христос. Врагът бавно подрива моралните ценности, които са служили като основа не само на нашата нация, но и на много други.

Видяхме как молитвата стана незаконна в американските училища. 10-те Божии заповеди са премахнати от федералните и държавни съдилища. Някои щати пишат закони, които забраняват на правителствените свещеници да споменават името на Христос. Междувременно националните ни съдилища размахват юмруци на Божията власт и самото споменаване на името Му.

Хомосексуалистите и влиятелните им приятели изглеждат неуморими във фиксидеята си да узаконят гей браковете. Един нов филм, който включва гей каубои е предложен за Оскар, а някои го наричат най-добрия филм на всички времена. Рекламираят го като филм, който завинаги ще промени обществото ни. Можете да сте сигурни, че това е първия от много подобни филми.

В служението ни се получават много писма и имейли от скърбящи хора от цялата нация и от целия свят, които обичат Христос. Те питат: „Какво става с Америка? Тя преди беше позната като държава, която носеше светлината на Евангелието по света чрез мисиите си. Сега картината е съвсем различна. Телевизионните програми станаха буквално мръсни, подиграват се на християните, моралните ценности и на самия Христос. Тези програми прославят хомосексуализма и раздират моралните ценности.

Съдилищата се подиграват на християнството навсякъде. Те изкарват вярващите фанатици или глупаци само за това, че имат вяра. Къде ще свърши всичко това? Като че ли нищо не може да спре моралния срив. Кога Бог ще сложи край на всичко това?“

Подигравките не са само в светските кръгове. Глупави, безбожни неща се случват в Божия дом из цялата страна. Преди няколко седмици научих за нещо наречено „борцови църкви“, в които амвоните са подменени с тепих за борба. Борци, които изповядват Христос се удрят със столове по главите, плюят фалшива кръв и след това свидетелстват. Не! Това не трябва да се случва в никоя църква. Всеки служител на Божието Слово знае, че насилието беше причината Бог да унищожи земята с потоп.

В хиляди църкви днес никога не се споменава грях, кръст, жертва, наказание в ада. На Божиите стражи не им се позволява да говорят и няма порив в сърцата. Вместо това целия фокус е съсредоточен около успеха, а всяка проповед има за цел да накара хората да се чувстват добре. Всичко това води до апатия, егоизъм, студенина на сърцето. И причинява болка на благочестивите вярващи навсякъде, когато виждат, че Божието име се унижава.

Представете си подобна картина в Израел. Когато вдовицата на Финеес видя греховете на Сило да стигат до небето, тя знаеше, че Божието присъствие не можеше да остане сред такива хора. Бог нямаше нищо общо с всичко това.

Бог ни показва как съди съсредоточената около егото и човека църква чрез църквата в Сило, пастирувана от Илий: „И напусна скиинята в Сило, шатъра, в който обитаваше между хората“ (Псалм 78:60). Бог напълно изостави църквата на алчността, като премахна славата Си от върналия се към греха дом на плътта. И Той го осъди като написа „Ихавод“ на вратата на й.

Когато погледнем назад през годините до дните на Еремия, виждаме пророците да говорят същите неща за алчната църква и личния интерес. Еремия заяви, че всеки човек беше оставен сам за себе си, и че Божиите пастири проповядваха само мир, щастие и просперитет. Онези пастори „правеха търговия“ с хората, просперираха на гърба на вдовиците и други беззащитни хора в обществото.

Господ каза на Еремия съвсем ясно: „Това не е Моята църква. Това е мерзост.“ След това каза на пророка да предупреди свещениците: „Ридайте, пастири, и викайте и се валяйте в пепел... И убежището ще се изгуби за пастирите и избавлението — за високопоставените на стадото... защото ГОСПОД опустошава пасбището им... Оставил (ги) е“ (Еремия 25:34-36, 38).

Накрая Бог каза: „ще направя този дом като Сило“ (26:6). С две думи Той казваше: „Ето как ще съдя всяка плътска, алчна църква от всяко време.“ И каза на Еремия: „Говори... всичките думи, които ти заповядах да им говориш; не задържай нито дума... И свещениците и пророците, и целия народ чуха Еремия, когато говореше тези думи в ГОСПОДНИЯ дом.“ (26:2, 7)

Как реагираха хората на посланието на Еремия? „Тогава свещениците и пророците, и целият народ го хванаха и казаха: Непременно ще умреш! Защо пророкува ти в Името на ГОСПОДА и каза: Като Сило ще стане този дом и този град ще бъде запустен, да няма жител?“ (26:8-9)

Помислете за всички онези проповеди за просперитет в църквата днес. Когато отидох на гости на един човек наскоро, телевизора им беше включен на един християнски канал. Всяка програма беше фокусирана върху просперитета. Споменаваха се много малка част от Библията, а когато това ставаше, беше преправено като послание, имащо за цел да изгради егото. Налегна ме скръб.

Това егоистично, „стани богат“ евангелие и съревноваващата се църковна система, която го рекламира, в момента са под анатемата на Ихагод. Всичко това е проклето и мъртво и ние скоро ще видим Бог да прави онова, което каза, че ще извърши с Израел: „Ще направя този дом като Сило.“ Той ще отсече дървото с парите и ще последва голямо бъркотия. А пастирите наемници ще банкрутират и за една нощ ще се свърши с огромните им църкви.

Добрата новина е, че по време на Божия съд, Той има истинска църква, която е пълна с Неговата слава – като онази на Самуил

Ето какво пропусна вдовицата на Финеес: Бог изкарваше нещо ново от руините на църквата на алчността на Илий. Той вършеше нещо свръхестествено, за да върне славата Си. И всичко това се случваше точно пред очите ѝ, в собствения ѝ дом.

Виждате ли, в Сило, докато наказанието сполиташе Израел, Господ издигаше компанията на Самуил. Това бяха хора отделени от света. Те познаваха Божия глас и бяха изцяло посветени на Него.

Бог разполага с компанията на Самуил и в това поколение. Той ги издига от руините на алчната църква и ги вика при Себе Си. И никога няма да ги остави. Срецам се с членове на тази невидима компания по целия свят. Те чуват ясно от Господ и не се страхуват да отправят предупреждения към църквата Му.

Още повече, че Бог има множества от скрити, незнайни пророци, а те се обучават в училището на трудностите. Те са част от компанията на Самуил и знаят какво ни предстои, понеже Бог им е казал. Независимо от предстоящия съд, тези благочестиви хора са пълни с надежда и радост, защото виждат идването на новия ден.

Истината е, че вдовицата на Финеес нямаше причини да се тревожи за ковчега на Завета, понеже там беше омилоствилището. Нека ви обясня.

В древен Израел ковчега изобразяваше Господната милост – мощна истина, която се въплъти в Христос. Ние трябва да приемем милостта Му, да вярваме в спасителната кръв на Неговата милост и да бъдем спасени за вечността. Така че можеш да се присмиваш на Закона, можеш да се подиграваш на святостта Му, да събаряш всичко, което говори за Бог. Но когато се присмиваш и подиграваш на Божията милост, идва бързо наказание. Ако погазиш кръвта на милостта Му, се изправяш пред ужасния Му гняв.

Точно това се случи с филистимците когато откраднаха ковчега. Сполетя ги смъртоносно унищожение и те трябваше да признаят: „Това не е просто случайност. Божията ръка явно е срещу нас.“ Вижте какво се случи, когато ковчега беше занесен в храма на Дагон, за да се присмоят и предизвикат Бога на Израел. Посред нощ, омилоствилището на ковчега се превърна в жезъл на наказанието. На следващият ден идола Дагон беше намерен паднал по лице пред ковчега, а главата и ръцете му бяха отсечени.

Възлюбени, точно там трябва да е Америка днес. Трябваше да ни накажат отдавна. Аз казвам на всички, които се присмиват и предизвикват Божията милост: продължавайте, опитайте каквото искате, за да докарате Христовата църква под властта на светщината и агностицизма. Но вие се присмивате на Христовата милост, Бог ще сине всичката ви сила и власт на земята. Еремия казва: „Заради милостите на ГОСПОДА ние не се довършихме, защото милосърдията Му не свършват.“ (Плачът на Еремия 3:22). Въпреки това, когато хората се присмиват на великата милост, която е Христос, наказанието е сигурно.

Само Господната милост забавя наказанието. А в момента Америка се възползва от тази милост. Невероятно, но нашата страна се съревновава с останалия свят да премахне Бог и Христос от обществото ни. Но никой няма да се подиграва на Бог – милостта Му трае до века и Той обича тази нация. Аз вярвам, че затова Той все още излива благословения върху нас. Желанието Му е добрината Му да ни доведе до покаяние (виж Римляни 2:4).

Компанията на Самуил, съставена от благочестиви мъже и жени знае това. Те не са се отчаяли поради сегашното състояние на Америка или поради ужасната църква на алчността на Илий. Те ни най-малко не са се фокусирали върху това. Да, те скърбят поради ужасното разложение, присмех и грях и знаят, че се задава наказание. Но те имат надежда, знаейки, че Бог държи всичко под контрол. Виждате ли, те са изпитали Божията милост в Христос и знаят, че тя трае до века. И за разлика от вдовицата на Финеес, те никога не мислят, че врага печели войната срещу Христос и истинската Му църква.

Накрая, става въпрос и за лична болка

Сега искам да се обърна към онези, които изпитват част от болката на онази вдовица. Говоря за жестока, непрестанна болка, която засяга тялото, сърцето, духа. Струпали са се проблем върху проблем, без да му се вижда края. А болката е неописуема.

Твоята болка може да е поради загубата на любим човек, някое заболяване, отхвърляне, ужасната болка от разбития брак, децата ти може да живеят в ужасен грях... може да е болка, която никой не може да разбере.

Наскоро говорих с един служител, който живее с толкова ужасна болка, че се хвърля на пода от агонията. Този човек е ходил от доктор на доктор, но никой не е в състояние да обясни състоянието му или да го лекува. Той е принуден да живее в непрестанна агония, която е буквално необяснима.

После, има болки, които навлизат дълбоко в духовния свят, преследват ума. Някои умствени страдания са толкова съкрушителни, че не просто изпитват вярата ти, а разклащат самите основи на вярата ти в Бог. Този вид човешка болка те кара да извикаш: „О, Господи, изоставил ли си ме? Чул ли си въобще някоя от молитвите ми? Там ли си въобще?“

За вярващият не е необичайно да преживее „небе от месинг“ когато е объркван от жестоко изпитание. На него не му се моли, а когато го прави, го прави без страст. Той е толкова затормозен и изтощен от борбата си да се съсредоточи върху Божието Слово, че когато се опита да чете Библията, не се получава.

Точно тогава се намесва Сатана. Той идва при нас в зенита на болката и страданието ни и насажда адска лъжа. Това е същата лъжа, която прокара в Христовия ум по време на Разпятието: „Бог те е оставил. Изоставил те е и те е подминал.“ Тези атаки могат да бъдат неумолими, да докарат лъжи, осъждения, обвинения и да прибавят тежест и вина към болката. Той прошепва: „Нямаш онова, от което се нуждаеш, за да успееш. Вече дори не се и молиш. Как очакваш да се спасиш?“

Целта Му е да последваш примера на вдовицата на Финеес, да се предадеш на безкрайна безнадеждност и да напуснеш битката. Онази победена жена направи фатална грешка като си помисли в жестоката си болка: „Бог не е с мен. Вече не чувствам присъствието Му. Изоставена съм.“ В този момент тя се предаде напълно и захвърли вярата си.

Това ме води до едно от най-тежките бремена, които имам като Господен пастир. Непрестанно викам към Господ: „О, Господи, как да дам надежда и утеха на вярващи, които преживяват толкова голяма болка и страдание? Дай ми послание, което ще прекъсне съмненията и страховете им. Дай ми истина, която ще пресуши сълзите им и ще постави песен в устата на онези, които нямат надежда.“

Посланието, което чувам от Святия Дух за Божия народ е много просто: „Отиди в Словото Ми и стъпи върху обещанията Ми. Отхвърли чувствата си на съмнение.“ Всяка надежда е родена в Божиите обещания.

Наскоро получих писмо, което съдържа красива, жива илюстрация за това. То е от една майка, която пише: „Дъщеря ми е на 16 години. Тя има физическо израждане на мускулите, сухожилията и ставите си и живее в безкрайна болка 24 часа в денонощието. Синът ми се самоуби през 1997 заради същата болка. Тогава той беше 22 годишен, и след 9 години страдание си отне живота. Не можа да понесе болката.

Дъщеря ми беше балерина и копнееше да влезе в училището по балет в Ню Йорк. Но мечтите ѝ се срутиха когато беше засегната от същата болест, която измъчи брат ѝ. Докторите казаха, че болката ѝ е 14 степен по десетобалната система. Количеството болкоуспокоителни, необходими за да ѝ помогнат, биха унищожили бъбреците ѝ, така че тя не може да взима лекарства.

Тя обича Господ и голяма радост да си около нея. Тя е страхотна поетеса, чиито стихотворения са публикувани над 15 пъти и тя е записана в Международния справочник за поети.“

Изправени пред всичко това, сред неумолимия трус на сърцето и душата, тази майка и дъщеря ѝ са положили надеждите си в Божието Слово към тях. И Той им е дал мир.

Врагът опита ли се да ти каже, че Бог те е подминал?

Бил ли си изкушаван да си мислиш, че Господ не е с теб? Отказал ли си се почти от вярата си? Положи надеждата си в Господното Слово към теб: “Никак няма да те оставя и никак няма да те напусна.” (Евреи 13:5)

“И ГОСПОД ще бъде прибежище на угнетените, прибежище във времена на скръб. Които познават Твоето Име, ще се уповават на Теб, защото Ти, ГОСПОДИ, не си изоставил тези, които Те търсят.” (Псалм 9:9-10)

“Стъпките на човека се утвърждават от ГОСПОДА и неговият път Му е угоден. Когато падне, няма да бъде повален, защото ГОСПОД подпира ръката му. Млад бях, ето, остарях, но не видях праведния оставен, нито потомството му да проси хляб... ГОСПОД... няма да остави Своите светии — те ще бъдат опазени до века” (Псалм 37:23-25, 28)

“Угнетявани сме отвсякъде, но не сме съкрушени; в безизходица сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не сме изоставени; поваляни сме, но не сме унищожени” (2 Коринтяни 4:8-9)

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2006 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[God Has Not Passed You By](#) / [Бог не те е подминал](#)